

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire. The man is wearing a blue shirt and a black tuxedo jacket, and the woman is wearing a red strapless dress with a large necklace and earrings. They are sitting close together, looking at each other.

Dani Collinsová
Ve stínu And

DANI COLLINSOVÁ

VE STÍNU AND

PŘEKLAD

KATEŘINA HAMPLOVÁ

Milá čtenářko,

nejspíše se shodneme na tom, že příběhy, s nimiž za Vámi každý měsíc přicházím, jsou nejen o lásce – ta je samozřejmě hlavní –, ale obecně o vztazích. A šestice příběhů, jež si můžete tento měsíc přečíst v edicích Sladký život a Sladký život Duo, je o celém komplexu velmi složitých vztahů, zjednodušeně ale hlavně o odpovědnosti. Hrdinové – muži i ženy – jsou v nějakou etapu svého života vystaveni nutnosti odpovědnosti čelit. Buď jí bylo málo – to když vyrůstali v prostředí, kdy ti, již se o ně měli starat – rodiče, prarodiče – nebyli s to tomuto závazku dostát, nebo je jí moc. To v případě, že jsou oni sami dohnáni k tomu, aby za někoho odpovědnost přejali. A vezmou to tak vážně, že ty, které by měli milovat, svazují a neumožňují jim nadechnout se. A pokud Vás někdo svírá v dlani tak pevně, že nemůžete roztáhnout křídla, nejspíš Vám to jako projev lásky nepřijde. Avšak z jejich pohledu to láska je.

A tak bychom se měli naučit, že toho, koho, milujeme, nesmíme omezovat. A že to, když mu nabídneme svobodu, je největším projevem lásky!

*S láskou
Váš Harlequin*

Dani Collinsová

VE STÍNU AND

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

A Baby to Make Her His Bride

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kateřina Hamplová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Dani Collins

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-328-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-329-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-330-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Vienna Waverlyová zaparkovala před domem, který vlastnila, ale nikdy neviděla.

Její bratr Hunter ho koupil před měsícem, a to tím nejbizarnějším způsobem.

„Můžu využít tvé peníze z té krycí společnosti a koupit za to dům, aniž bych ti vysvětlil proč?“ zeptal se jí tehdy. „Není to nic nezákonného, přísahám.“

„To bych si ani nemyslela, ale měla jsem za to, že už ses jich začal zbavovat.“ Každý měli svou krycí společnost, které Hunter založil, aby ochránil jejich majetek v době, kdy vedli soudní spor se svou nevlastní matkou.

„To také udělám, ale teď se objevilo tohle.“

„A co?“ Vienna si ráda myslela, že jsou si s bratrem blízcí, ale spíš by se hodilo říct, že byli jako sousedé, kteří bydlí vedle sebe. Přes chodbu. Vždy jeden druhému kryli záda, ale také si spoustu věcí nechávali pro sebe, obvykle pro to, aby toho druhého chránili. Vienna Huntera milovala z celého srdce a udělala by pro něj cokoli, ale tohle byla opravdu podivná žádost.

„Je padesát let starý,“ pokračoval, jako by už byla skoro ruka v rukávě. „Nezávislý na veřejných sítích, s vlastní solární a vodní filtrací. Skvělá lokalita. Současní majitelé ho pronajímají dovolenkářům, takže je zařízený a v dobrém stavu. Ještě si o tom promluvíme, ale nebude potřeba žádná údržba, se kterou by sis

musela dělat hlavu. Všechny poplatky i daň zaplatím a za pár měsíců ti vysvětlím, proč ho potřebuju. Pak si s ním budeš moct dělat, co budeš chtít. Do té doby se o něm nesmíš nikomu zmínit, ani Nealovi.“

To bylo snadné slíbit, protože se svým již brzy bývalým manželem nemluvila skoro vůbec.

„Víš o tom Amelia?“

„Řeknu jí to.“ Hunter se odmlčel. „Až bude správný čas.“

Hunter se oženil teprve před pěti či šesti týdny, se ženou, která měla svá vlastní tajemství – včetně toho, že má s Hunterem dítě. Kolem jeho odhalení byl veliký skandál a on kvůli němu minutu před dvanáctou zrušil svatbu s jednou z Vienniných nejlepších kamarádek.¹

Od té doby se zdálo, že jsou do sebe Hunter s Amelií čím dál zamilovanější. Jestli něco takového tají i před svou novomanželkou, bylo to opravdu podivné.

„Potřebuju tvou odpověď hned, Vi,“ připomněl jí po chvíli.

„A tohle je vážně všechno, co mi k tomu řekneš?“

„Ano.“

Vzhledem k tomu všemu, co mu neříkala ona, mu asi bude muset věřit, i když neví, co se děje. „Tak jo. Udělej to.“

„Díky.“ Znělo to, jako by se mu ulevilo. „Nedělal bych to, kdyby to nebylo důležité.“

„Já vím.“

Kdyby to nebylo důležité, nespolehala by se na Hunterova asistenta, aby se sem dostala, aniž by to na jejím účtu zanechalo sebemenší stopu. Prostě by vyúčtovala Wave-Com všechny náklady za dvě letenky, firemní kreditku a současný telefon. Jenže být chvíli mimo signál bylo přesně to, co právě teď potřebovala.

¹ Vše bylo popsáno v příběhu *Poprask u oltáře*, který vyšel v únoru a kterým tato tetralogie pojmenovaná „Čtyři svatby... a dítě“ začala. Poznámka redaktora.

Když přistála v Nanaimu na ostrově Vancouver v Britské Kolumbii, čekalo ji tam firmou pronajaté SUV s plnou nádrží a vším, co může potřebovat. Neřekla tomu asistentovi, kam jede, ale požádala ho, aby Hunterovi předal její nové telefonní číslo, aby ho měl, kdyby ho potřeboval.

Až se věci vymknou z rukou, mělo to znamenat.

A to bude krátce poté, co před Nealem přistanou rozvodové papíry. Viennin PR tým měl instrukce chovat se, jako by rozvod prostě byl hotová věc.

Nikdy v životě se nechovala tak podle, ale její žádosti o tichý, civilizovaný rozvod se setkaly s předstíranou bolestí, sliby, že se budou dál snažit o dítě a nenápadnými výhrůžkami, že v případě rozvodu Neal povypráví novinářům o všech tajemstvích Waverlyových.

To bylo minulý rok, kdy Hunter čelil tomu ošklivému soudu s jejich nevlastní matkou Irinou. Vienna mu nechtěla přidělovat starosti ještě svým soukromým skandálem, tak prostě požádala Neala, aby jí poskytl čas a prostor se nějak vzpamatovat. Začala trávit veškerý čas v jejich bytě v Torontu, zatímco on zůstal v Calgary. Měl tam ve Wave-Com na starosti prodej. V tichosti si zařídila řidičský průkaz, přesměrovala mailly a otevřela si vlastní účet. Dokud udržovala iluzi, že jsou šťastný manželský pár, chodila s ním občas na pracovní večere a zvala ho na pár rodinných sešlostí ročně, bylo to Nealovi jedno.

Ona ovšem říkala lidem, že žijí odděleně. Ne všem, ale těm, koho bude soud brát jako seriózního svědka, až dojde na lámání chleba, ano.

Věděla totiž, že bude Neal hrát oběť, že bude tvrdit, že to přišlo jako blesk z čistého nebe. A že trvá na tom, aby se pokusili krizi překonat. Ve hře bylo příliš mnoho peněz na to, aby to v tichosti zabalil. Být švagrem Huntera Waverlyho bylo příliš lákavé, než aby se toho chtěl vzdát bez boje.

Celá ta záležitost bude dalším tučným soustem pro

bulvár, ale tenhle skandál byl nevyhnutelný. To Vienna časem přijala jako fakt. Udělala to nejlepší, co mohla. Počkala, až Hunter s Amelií odjedou na líbánky, aby je ta vlna hnusu nezasáhla naplno.

Teď je řada na ní, aby si vyhledala úkryt, než se přezene to nejhorší. Adresa na kupní smlouvě ji přivedla až do Tofina, jednoho z nejvlhčích míst v Kanadě, kde krajina spadala k nekonečné vodné pláni Tichého oceánu.

Neal ani netušil, že tenhle dům existuje, jen její právník věděl, kam odjela.

Už brzy, slibovala sama sobě. Už brzy napraví nejhorší chybu svého života. Bude volná a bude si moct dělat, co chce.

S úlevným povzdechem vystoupila z SUV. Po dlouhé cestě přes ostrov bylo její tělo vděčné za protažení. Nosem nasála vůni zeravů, borovic a jedlí. Hašteření vevek ve větvích bylo zábavné a přehlušovalo šum oceánu, který nebyl vidět.

Nechala si všechno v autě, chtěla se napřed podívat dovnitř. Dům byl údajně vybavený solární elektrárnou a vlastní studnou, takže očekávala, že elektřina a voda fungovat bude, ale měla s sebou pro všechny případy i plynový vařič a malý kanystr s pitnou vodou.

Vysoký, úzký dům byl pravděpodobně v době, kdy ho stavěli, avantgardní, jak přesahoval hranu nábřeží. Úzký dřevěný chodník, připomínající padací most ji ze šterkové příjezdové cesty zavedl až k dvoukřídlým vchodovým dveřím s vitrážovými okénky.

Vienna by se vsadila, že jimi slunce neproniklo už nejmíň deset let. Příroda se během let kolem domu semkla, takže působil jako nějaký zapomenutý pohádkový zámek, porostlý šípkovým trním. Kmeny stromů stály jen kousek od okrajů verandy, táhnoucí se kolem dokola.

Domek na stromě by možná bylo lepší přirovnání. Tak či tak, zamilovala se do něj. Prkenná fasáda

možná byla omšelá a zašedlá a na střeše bylo nejspíš víc mechu než krytiny, ale ona dobře věděla, jaké to je být po léta zanedbávaný, a přesto si stále zachovávat svůj potenciál. Bylo to dokonalé místo pro skleslou princeznu, aby tu setřásla zbytky kouzla, které ji roky svazovalo a probrala se do nového života.

Smlouva slibovala, že bezpečnostní panel u dveří původní majitelé nastaví zpět do továrního nastavení, ale když nařukala původní kód, nefungovalo to.

Vienna našťavaně obešla roh a zkusila dveře do garáže. Oboje dveře byly zamčené, tak pokračovala dál dozadu.

Tam objevila rozlehlou venkovní jídelnu s grilem, kam by se vešly celé davy. Úchvatný výhled na oceán přes koruny stromů ji přibil na místě.

Páni. Díky, bráško.

Párkrát se zhluboka nadechla a chvíli jen tak stála a dívala se, aby si to uložila do paměti, pak se obrátila k dvojici zašupovacích dveří, mezi kterými bylo umístěné krásné trojdílné okno.

Čisté okno, jak si Vienna hned všimla a zmocnila se jí podivná předtucha. Uvědomila si, že terasa je zameřená, žádné jehličí, a na lavicích a křeslech jsou modro-žlutě pruhované polštáře. Gril byl otevřený.

Moment. Ty dveře jsou *otevřené*? Visela přes ně síť proti hmyzu, ale skleněné křídlo dveří za ní byly otevřené dokořán.

Vienna síť váhavě odhrnula a srdce se jí rozbušilo, když viděla, že může jít dovnitř.

Očekávala – doufala? – že uvidí podlahu zničenou deštěm. To by znamenalo, že předchozí majitelé nebo makléř zapomněli pořádně zamknout, ale ne, byla bez jediného smítka. Všechno bylo uklizené a čisté.

Rozhlédla se kolem a všimla si, že se tu během let dělaly nějaké úpravy. Podlahy nepokrýval starý koberec nebo linoleum. Vstoupila na hustý, modročerný koberec a zavolala: „Haló?“

Cítila se trochu jako nějaká pitomá husa z hororu, která jde sama do sklepa vstříc nebezpečí, ale rozum jí napovídal, že sem jen nejspíš na dovolenou přijeli nějakí lidé, kteří dostali špatné informace.

Je vůbec ve správném domě?

„Haló? Je tady někdo?“

V přízemí byl otevřený prostor, v jehož centru spatřila masivní komín, obložený obložky. Napravo měla kuchyň v shaker stylu², bílá čela skříněk v ní doplňovaly desky z tmavé žuly. Starožitný oválný jídelní stůl byl dubový, nábytek v obývací části vypadal starý, ale dobře restaurovaný.

Zalétla očima zpátky k dřevěné míse na stole. To ovoce bylo čerstvé! Dva zelené banány, pomeranč a jasně červené jablko s malou nálepkou.

Skrz otevřené, vzdušné schodiště, které vedlo ze zadní části místnosti nahoru, viděla na pracovní stůl ve výklenku poblíž vchodových dveří. Ležel na něm notebook, zavřený, ale zapojený do zásuvky, a vedle něj stál hrnek.

Někdo tady určitě je!

Ve skutečnosti právě zaslechla ze spíže něčí kroky. Zděšeně se zadívala tím směrem. Tohle je její dům, ale nebyla pitomá. Obrátila se, že odejde stejnou cestou, jakou přišla.

„Kdo jste?“ Při zvuku toho hlubokého, nepřátelského hlasu se jí zježily chloupky na zátylku.

Otočila se zpátky a stála tváří v tvář ne nějakého zarostlému squatterovi, ale udržovanému třicátníkovi v šedém tričku a sportovních šortkách, z něhož sálala stejná energie jako z pomalu sílící bouře.

Oči modré jako jezerní hladina jí pronikly do duše s takovou lehkostí, až se zachvěla. Cizinec byl hladce

² Nepřesně „rustikální styl“: Shakeři (shakers) byli příslušníci křesťanské komunity, kteří kladli důraz jednak na souznění s přírodou, jednak na tradiční řemesla. Poznámka redaktora.

oholený a jeho obličej byl jako neproniknutelná maska. Mračil se na ni a nohy měl jako dva stoleté stromy vrostlé do podlahy.

Přejel ji pohledem od hlavy až k patě, jako by byla veverka, kterou bude muset vymést koštětem. Jeho hustá obočí se pozvedla v jasné žádosti o vysvětlení.

Letitý zvyk ji nutil omluvit se a vyklouznout ven. *Nejsem nikdo*. Konfrontace jí nikdy nefungovala, ale musela se za sebe postavit. Právo je přece na její straně, přestože on se rozhodně tvářil jinak.

„A kdo jste vy?“ Udržovala zdvořilý, ale velmi chladný tón. „Tohle je můj dům.“

„To tedy není.“ Byl si naprosto jistý, což ji na okamžik vykolejilo a zahnilo do obrany.

„Můžu vám to ukázat, v telefonu mám důkaz –“ Podívala se na své ruce a zjistila, že má s sebou jen klíče. Telefon nechala v autě. „Tohle je Bayview Drive 1183. Číslo bylo na schránce na začátku příjezdové cesty.“ Ukázala tím směrem.

Cizincova hustá obočí se zamyšleně stáhla k sobě.

Ha. Ulevilo se jí, že konečně aspoň jednou v životě zabodovala. Vidíte? Taky má někdy pravdu.

„Tak mi laskavě vysvětlete, co děláte v mém domě.“

Cizinec se zamračil ještě víc. „Vienna?“

Vienně se stáhlo hrdlo. Přijela sem to, aby ji nikdo nepoznal.

Jasper Lindor se právě chystal na své každodenní cvičení dole v posilovně, když zaslechl, jak někdo zkouší kliku u dveří. Když sem přijel, nastavil nový kód, ale najatý vrah by jen těžko zkoušel do domu vstoupit legálně.

Naslouchal, jak lehké kroky jedné osoby přešly po terase k postranním dveřím a pak dál dozadu.

Našel ho někdo, nebo to byl nějaký cizinec, který sešel z cesty? Tak či tak ho to rozladilo. Právě s ne-skutečnou precizností umísťoval tisíc kousků domina.

Potřeboval ještě měsíc, než bude moci jemně strčit do prvního a všechny je tím sestřelit. Nechtěl, aby to cokoliv ohrozilo.

Když zaslechl ženský hlas, vydechl si.

Nesnažila se nijak skrývat, tak to Jasper udělal stejně. Vyšel po schodech nahoru a posel spížírnu, právě, když se otočila k odchodu.

Měla nádherný zadek. To byl jeho první dojem. Obtažené džínsy zdůrazňovaly pevné pŕlky a top bez rukávŕ odhaloval štíhlé, opálené paže. Rozpuštěné dlouhé vlasy jí visely do pŕli zad. V hnědé barvě zahlédl popelavě blond pramínky, jaké dělají v drahých salonech. Z celého tĕla jí vyzařovala uhlazenost, která je drahá.

Je to snad makléřka? Měl ji nechat odejít, ale všechno, co se mu v poslední sobĕ stalo, z něj udělalo podezřívavého chlapíka. Nepodstrčila sem náhodou něco, když tu byla bez dohledu?

„Kdo jste?“ obořil se na ni a očima prohledával každý centimetr místnosti.

Otočila se a – Kruci, byla vážně hezká.

Ty vlnité vlasy, rámující obličej s výraznými lícními kostmi a bezchybný vzhled na něj udělaly dojem. Pod krásně tvarovaným obočím si ho měřily její šedo zelené oči. Útlá brada se vzdornĕ zvedla.

„A kdo jste vy?“ zeptala se povýšenĕ a jeho ten tón i po letech popudil, i když už nebyl zlomený teenager, stojící na parkovišti u supermarketu. „Tohle je můj dŕm.“

„Ne, to není.“ Vĕdĕl, kdo ten dŕm vlastní, a když na něj vychrlila adresu, rychle v duchu projel tĕch pár fotek, které vidĕl na internetu.

„Vienna?“

Žena celá ztuhla. V očích měla náhle zmatený výraz, jak se ho snažila někam zařadit. A také ostražitost.

„Poslal vás Hunter?“ Okamžitĕ měl v hlavĕ sestru a její novorozenĕ miminko. „Stalo se něco?“

„Tady kladu otázky já,“ trvala na svém povýšeně. Dívala se na něj svrchu. „Kdo jste? Tenhle dům by měl být prázdný.“ Vypadalo to, jako by v duchu rychle procházela všechny dostupné informace. „Aspoň tak to Hunter říkal. Že už se dům na pronájem na dovolenou využívat nebude. Ví, že jste tady?“

„Ano.“ I Jasper sám se měl na pozoru. Nebyl si úplně jistý, že to skutečně je Hunterova sestra. Zdálo se, že ji upřímně překvapilo, že je dům obývaný, a zjevně nevěděla, kdo je on, ale stejně by to mohlo jeho plány ohrozit.

„Vy pro něj pracujete? Kdo tedy jste?“ naléhala.

„Vy to vážně nevíte?“

„Copak bych se ptala, kdybych to věděla?“ Vienna frustrovaně svírala ruce v pěst.

Zajímavé. Asi není tak sebejistá, jak se snaží působit.

Jasper si přejel rukou po oholené bradě. Udržovat si oholenou tvář bylo otravné, ale ulevilo se mu, že to změnilo jeho vzhled natolik, že si ho s těmi fotkami, které byly k dispozici online, nedala do souvislosti.

„Napřed mi řekněte, proč jste tady. Je tu s vámi ještě někdo? Váš manžel třeba?“ Manžela má, to si pamatoval. Zalétl pohledem k oknu, kterým bylo vidět na příjezdovou cestu. „Nebo někdo jiný?“ ušklíbl se.

Vienně se obličejem mihl rozzlobený výraz. Nelíbilo se jí, že někdo naznačuje, že by mohla být nevěrná. Následovalo něco zranitelnějšího – možná uvědomění, že je tu sama s cizím mužem, protože vzápětí zvedla bradu a promluvila s odvážnou neupřímností.

„Můj manžel přijde hned. Měl byste odejít, než dorazí.“

„Nelžete mi, Vienno,“ pronesl Jasper unaveně. „Lháře nesnáším.“ Opravdu je nesnášel.

„No, já zas nemám ráda lidi, kteří předstírají, že mě znají, když mě neznají. Řeknete mi konečně, kdo jste a co děláte v mém domě?“

„Ve vašem domě.“ Přejel si jazykem po zubech, pořád ještě zvažoval, jestli to celé není nějaká past.

Vienna se narovнала a nespouštěla z něj ostrážitý pohled.

Byla na ženu dost vysoká, se štíhlou, ale nezaměnitelně ženskou postavou. Byla krásná. Tak zatraceně krásná. Nemohl si toho nevšimnout, přestože byla vdaná.

Krása zvenku ovšem neznamená automaticky krásu uvnitř, připomněl si v duchu ostře.

Ale skutečnost, že nevěděla, že je tady, a nepoznala ho, mu napovídala, že nepracuje pro REM-Ex.

„Jsem Jasper Lindor, Ameliin bratr.“

Vypadalo to, jako by přestala dýchat. Strnule tam stála a jediné, co se na ní pohybovalo, byly řasy při mrkání. Prohlédla si ho od vlasů až po tenisky.

„Máte na to důkaz?“ zeptala se trochu otřeseně. „Amelii léta tvrdili, že jste mrtvý. Hunter by před ní něco takového netajil.“

„Ona ví, že jsem naživu a náš otec taky. Setkali jsme se.“ Jednou. Byla to příliš krátká návštěva, úžasná i srdceryvná. „Nejsem ještě připravený, aby vyšly najevo důvody mého zmizení, tak mě Hunter nechal bydlet tady.“

Vienna se na něj zamračeně dívala a snažila se rozhodnout, jestli mu bude věřit.

„Mám nahoře pas. Mám pro něj dojít?“

„Ne. Už tu podobu vidím,“ zamumlala Vienna a prohlížela si rysy jeho obličeje tak důkladně, až ho svrběla kůže. Pak naklonila hlavu na stranu a trochu se uvolnila. „Tak proto se Hunter choval tak záhadně, když tenhle dům kupoval? Neměla jsem ani ponětí, že jste naživu, ani že bydlíte tady. Musela to pro vaši rodinu být ohromná úleva, dozvědět se, že jste v pořádku.“

„V pořádku“ moc skutečnosti neodpovídalo. Sotva spal. Pronásledovala ho smrt jeho kamaráda a nemohl si pomoci – cítil se ohrožený ženou, která byla asi tak nebezpečná jako háčkováná dečka.